

Vår klode har det bra Bradal

Ronald Bradal skriver i HA den 9.8.10 at vi ødelegger kloden, men heldigvis så tar han feil. Siden år 1900 har klimaet vært meget stabilt med noen kjølige og noen varme perioder, og det er ingen ting som tyder på noe annet de neste 100 år. Ellers må man ikke blande miljø og klima. Miljøet kan vi gjøre noe med, men ikke klima.

Bradal prøver å forsvare FNs klimapanel (IPCC), og hevder at de har gjort en liten feil eller unøyaktighet. Men dessverre, det finnes solid dokumentasjon på at det har foregått bevist svindel med temperaturdata hos East Anglia CRU i England for å få det til å se ut som global oppvarming (Climategate). Phil Jones som var direktør ved East Anglia CRU har i ettertid måttet innrømme at det ikke har vært noen signifikant økning av den globale temperaturen etter 1995.

Men Climategate var bare toppen av isfjellet. I ettertid har vi nå fått Himalayagate, Amazonasgate og Hurriganegate, hvor IPCC på sviktende vitenskapelig grunnlag har spådd nedsmelting av Himalayas isbrøer, omdanning av regnskogen i Amazonas til savanner, og sterk økning av stormer og nedbør. Lederen av IPCC, Pachauri, sier det skyldes en beklagelig feil, men de fleste forstår at når "gatene" kommer i serier skyldes det systematisk feilinformasjon.

Bradal kommer også inn på at forsuring av verdenshavene vekker bekymring blant vitenskapsmenn, men de som hevder det, har enten for dårlige kunnskaper eller de prøver bevist å føre folk bak lyset. PH verdien i havet varierer med temperatur, saltholdighet og trykk og ligger normalt på pH 8,1 til 8,2, men kan enkelte ganger lokalt komme helt opp i pH 9. Dvs. at havet ikke er surt, men basisk. Det er gjort beregninger som viser at en dobling av CO₂ nivået bare vil gi en reduksjon på 0,1 til 0,2 pH enheter i de øverste vannlagene. Å si at havet er blitt 30 % surere pga. økt CO₂ i atmosfæren på noen 10 år er derfor meningsløst. Hvis det var sant, skulle vi ikke lenger kunne fiske verken torsk, sild, eller lodde – men muligens laks som tåler store sprang i pH og saltholdighet.

Det store CO₂ lageret på jorda er i havet som inneholder 50 ganger så mye CO₂ som atmosfæren, eller ca. 150.000 milliarder tonn. Like mye er avsatt som karbonat på havbunnen. Hvis det blir for mye CO₂ i atmosfæren og havet vil CO₂ reagere med kalsium i havet og i hh. til massevirkningsloven føre til at det dannes mer CaCO₃ (kalsiumkarbonat) som etter hvert felles ut som kalkstein på havbunnen.

Det som skjer i slike tilfeller, er at innholdet av kalsium-karbonat blir mettet og man får spontan utfelling av kalk – sjøvannet blakkes og fenomenet har fått navnet "Whitings". Det ligner på snøbygger nede i havet og er spesielt hyppig på Bahamas bankene og i den Persiske Gulf. Slike karbonatavsetninger ligger mange steder i flere hundre meter tykke lag på havbunnen. Den totale bufferkapasiteten i havet er så stor at den må betraktes som uendelig. Denne prosessen kan også gå andre veien. Hvis det blir for lite CO₂ i havet og atmosfæren vil en del av dette enorme karbonatlageret løse seg opp igjen og tilføre havet og atmosfæren mer CO₂. Dvs. at havet ved hjelp av Henrys lov og massevirkningsloven regulerer CO₂ nivået for oss og lagrer det som er overflødig på havbunnen som kalk, helt gratis. PH verdien er stabil, livet i havet og korallrevene er derfor ikke i fare. Inspeksjon med miniubåt på

noen av de mange tusen korallrevene på norsk sokkel viser at de har det aldeles utmerket.

Per Jan Langerud